

Varga Imre

„Őskori s vadon érzékiség”

Vajda János

Oh!... amikor testedhez érek,
Rajtam tűz csap át s lángolok.
Egyszerre nőni kezd e féreg;
Úgy érzem, véle eget érek;
S uram bocsá! – minden vagyok.

Enyém e szép bozót emitten,
Érettem, kedvemért luczog.
Én vagyok útja-célja, minden;
Gyöngyház-fény az öledben,
Tükrözi csak világomat.

Őskori s vadon érzékiség,
Féktelen szenvedély s a láng.
Előle, Rózám, nehogy kitérj,
Míg kezem az inged tépi szét,
inkább nyüszíts s horgadj le rám!

Egykor úrból-káoszról kivált:
(Így lett a fény, a csillagok,)
Lángból-semmiből e világ,
Ettől lesz izzó az imád,
És vágyam is ettől lobog.

Érvénytelenek itt az évek.
Te lányom vagy s én a te fiad.
Bár vannak évek, ellenérvék.
Szemérmes a kor (– A térded!).
– A vers máris visszariad.

Ami itt köröttünk egyedül,
Elúszó, megfoghatatlan,
Mint ellentét minden egyesül
– Míg olvadón billémre ülsz –
A velünk támadó összhangban.

Rosamunda beírásai

Áthallás (a rossz fülemmel)

*Elbomlik a kötél,
Mit a képzelet sző,
Sírba a múltunkat
Szelíden eresztő.*

*Elbomlik a kötél,
Elócskul az élet
Vissza-engedlek hát
Verseidbe téged.*

Előhang az Emlékiratokhoz

*Regényes szegényes életünket
most kitalalom sőt kitalálom.
Napjaink örültségje is tüntet,
mert egybecsurran most való s álom.
Ha álom volt nyilván kerge, bolond.
Ahol minden lehet egybe-tolong,
S bennük csuppán én is képzet voltam.
Egy hintó szült meg szűzen és holtan.
Ilyen az ártatlan szépség álma,
Ahogy éppen bedúlnák a sárba.
Mint halni kész a jeges dunában,
Fuldoklik egy asszony önmagában.
Everlasting cipő a lábamon,
S nincs Uramtul jó szív, száanalom.*

Emlékek és gyász-sorok

*Én az én két kezem alá tettem,
Hogy betegen ő azokba szarjon.
Nem ismertem határt a szerelemben.
S ki szeretett, nem láthatta arcom.
Henterektem csurdén, idegenben.
S kiirthatatlanul él ma is bennem,*

*Akinek mostanra senkije vatyok.
Fényes háta márvány sírkóként ragyog,
Csontváz-ujja babirkál ölemben.
(Velem marad vetkőztető szemed,
S nagyajkaim cirmoló szakállad.
Szoknyám sötéten suhog utánad.)*

János ön kieléggit

*Hazagyött éjel s bolond volt mekint.
Fekszem ágyamban rajtam tiszta ing,
Forgok sírva a picci kapinetben.
Pedig lennék inkápp szerelemben.
Az én Uram ajtaját bezárva,
Örömködik most is csak magába.
Csurgatja meddón magja végit:
JÁNOS A KÖLTŐ ÖN KIELÉGGIT
Feltör ősi vadon Szenvedéllye
Ettől botja izzik s fortyog a bélye.
Felüvölt mikor fegyvere elsülyt,
S én mindig félek ettől a jeltül.
Langy magját ontva sörös pohárba,
S hagyja szét szégyenre a házba.*

*

*S volt persze volt ami jó:
Az öröklét kék szememben:
A nagy összefoglaló.
Ajándék amért szerettem.*

*

*Csak földi voltam, bárki másnak földi.
Szép martalék, esendő mint a többi.
De földi voltál te is velem János.
Én meg melletted mindvégig magányos.*

*

*Mert te Költő vagy én meg csak a Róza.
Tied volt a vers, enyim meg a próza.
Kezem most ezt rímekbe aprózza.
Macsó himzésed ki sokáig hordta.
Szép bőröm máig emlékszik a botra!*